Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

Číslo vydání 03 podzim 2025

UDÁLOSTI strana 1 | SPIRITUALITA strana 8 | HISTORIE strana 10 | ROZHLED strana 12 | DĚTI A MLADÍ strana 15

Rozhovor k výročí otce Josefa

Letos v létě je tu s námi v Tišnově jako děkan 10 let, což je poloviční délka jeho kněžské služby. Zároveň v červnu uplynulo 20leté výročí jeho kněžského svěcení. Jak vnímá své kněžství? Jaký je a o čem sní, nám prozradí v tomto rozhovoru, který navazuje na rozhovor z 1. čísla ročníku 2023.

Měl jsi nebo máš nějaký kněžský vzor?
Ze světců je pro mne nedostižným vzorem Jan Maria Vianney. Jinak mě ovlivnila řada kněží. Můj biřmovací kmotr Jan Szkandera. Oba faráři z mých kaplanských let Petr Vrbacký a Alois Pernička, dále například Josef Šik a Jan Zachoval.

Co vnímáš jako nejradostnější část kněžské služby?
Jako kněz mám příležitost vidět, jak Bůh dělá veliké věci v životech druhých lidí a z toho mám vždy radost. Je to veliký dar být tu a tam u toho. Například když někdo uvěří v Boha, nebo ho Bůh osvobodí z moci zla.

Kde naopak cítíš v kněžství výzvu? Jaké situace jsou pro Tebe náročné?
Jeden můj spolužák to vyjádřil velmi trefně: *chtěl jsem se stát knězem a udělali ze mne faráře.* Farářská služba je podstatně širší než to, co si obvykle člověk představí pod kněžstvím. Takže výzev zejména v souvislosti s vedením farnosti je mnoho. Být manažerem jsem nikdy neplánoval. Nebo úskalí spojená s tím, jak správně všechno vykomunikovat, aby nedocházelo ke zbytečným nedorozuměním. Rovnou dodávám, že se všem omlouvám a prosím o shovívavost.

pokračování na straně 4…

Mše v Judské poušti *Foto: archiv Josefa Rybeckého*

Vážení a milí farníci,
léto je za námi a máme tu opět podzim. Teplé a slunečné dny budou postupně nahrazeny dny pochmurnými, více deštivými a zima nám zaklepe na dveře. To může znít až depresivně. Před námi je také poslední kvartál tohoto roku a s tím souvisí i celá řada pracovních povinností. Současná doba jede hlavně na výkon, školní povinnosti našich dětí z toho nevyjímaje. I přes všechny tyto leckdy obtížné situace a zachmuřené dny by nám však nemělo unikat to podstatné. Jak řekl náš Pán Martě v evangeliu: „Marto, Marto, děláš si starosti a trápíš se pro mnoho věcí. Jen jednoho je třeba. Marie volila dobře; vybrala si to, oč nepřijde.“ (Lk 10, 41–42). Zastavme se tedy na chvilku i my a začtěme se do farního zpravodaje. Nechme se inspirovat. Mějme na paměti, že na to všechno nejsme sami. Vyberme si vždy Ježíše jako Marie v evangeliu.

jáhen Václav

Děkanátní pastorační rada začíná svoji činnost

Od února 2025 se v Tišnově schází pastorační rada našeho děkanství sestávající z devíti členů. Jsou jimi za svěcené osoby P. Josef Rybecký (Tišnov), P. Petr Papoušek (Deblín), P. Jaroslav Filka (Kuřim), P. Václav Knotek (Lipůvka) a jáhen Václav Kotlář (Deblín a Tišnov). Z řad laiků pak Klára Šimečková (Doubravník), Veronika Jurásková (Veverská Bítýška), Vojtěch Trmač (Dolní Loučky) a Josef Lavička (Tišnov).

Kromě toho, že jednotliví členové pocházejí z různých farností našeho děkanství, jsou v radě zastoupena i některá hnutí a organizace, konkrétně komunita Emmanuel (P. Jaroslav Filka), věznice Kuřim (P. Václav Knotek), Oblastní charita Tišnov (Vojtěch Trmač) a Schönstattské hnutí (Josef Lavička).

Pastorační rada může v rámci děkanství vykonávat pestrou paletu úkolů. Konkrétně by její činnost měla spočívat v podpoře a koordinaci společné pastorace v děkanství směřující i k posílení pastorace ve farnostech. Dále mohou členové děkanovi předkládat nové podněty a metody pro pastorační službu. Rada má rovněž za úkol podpořit práci diecézní charity v děkanství a snažit se o vzájemné propojení charity a farností.

V neposlední řadě mají členové za úkol plánovat a připravovat vzdělávací a duchovní programy pro věřící zastávající ve farnostech děkanství různé služby (kostelníci, lektoři, akolyté, varhaníci, katecheté,…).

Naše pastorační rada se doposud sešla čtyřikrát, z toho třikrát před prázdninami. Při našem dosavadním setkávání sestavujeme plán pastoračních aktivit na rok 2025/26. Rovněž jsme navrhli, jak ve farnostech na podzim společně prožít týden modliteb za vězně a jim blízké osoby.

Naše setkávání spočívá ve společné modlitbě, vzájemném poznávání se a otevřené diskuzi o našem děkanství, jeho silných stránkách a jeho charakteru. S tím souvisí především hledání společné vize, jakéhosi originálního povolání našeho děkanství. Prosíme i vás, věřící našeho děkanátu, o modlitbu za vedení Duchem svatým při hledání originální vize pro celé naše děkanství.

Více informací o činnosti Děkanátní pastorační rady lze nalézt i na webu www.dekanstvi.cz/tisnov.

**** Josef Lavička*

Pouť do Křtin

Skupinka tišnovských poutníků dorazila v rámci společné pěší poutě z České do Křtin, kde pouť završila mši svatou. *Foto: Josef Humpolík*

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- Biskup Pavel Konzbul v sobotu 26. července 2025 – o svátku sv. Anny – požehnal restaurovanou kapli v brněnské Fakultní nemocnici u sv. Anny. Za obnovou a výzdobou liturgického prostoru stojí brněnská Dílna Všech svatých.
- V naší diecézi funguje projekt Adoptuj si kněze. Pokud napíšete na e-mail dcm@biskupstvi.cz a do předmětu uvedete „adopce kněze“, přijde vám náhodně vylosovaný kněz z brněnské diecéze, za kterého se můžete modlit.

Aktuality z ČR

- V úterý 5. srpna 2025 se na Ústředním hřbitově Neředín v Olomouci konalo slavnostní požehnání nového náhrobku pro děti, které zemřely příliš brzy, který nechala zhotovit organizace Dítě v srdci ve spolupráci s městem a Olomouckým krajem.
- V Krkonoších u Erlebachovy boudy byl 15. srpna 2025 odhalen Mariánský sloup Královna hor. Autorem sousoší na sloupu je Otmar Oliva ve spolupráci s Radimem Hankem. Dílo vznikalo několik let pod záštitou královéhradeckého biskupa Jana Vokála.

Aktuality ze světa

- Během mše svaté v kostele sv. Ferdinanda v Neapoli 24. července 2025 při příležitosti liturgické památky sv. Charbela, libanonského mnicha, došlo k neobvyklému jevu – sklenice s olejem, určeným k pomazání nemocných, se po vyprázdnění sama znovu zcela naplnila.
- Letos v létě přijalo první svaté přijímání v různých částech Iráku kolem 1 500 dětí. Je to velká naděje pro budoucnost zdejších křesťanských komunit, které přežívají i navzdory pronásledování a válce.

**** Aneta Klicnarová*

Hurá, jsme v novém!

Odlehčovací služba má konečně své zázemí.

Tak je to tady. Po všech těch měsících (a letech!) plánování, papírování, razítkování, oprav, bourání a stavění jsme se konečně dočkali. Naše Odlehčovací služba se od září zabydluje v novém zázemí – v zrekonstruovaném prvním patře budovy správy tišnovské Charity na Tyršově ulici.

Oblastní charita Tišnov

Než se nám díky evropskému projektu podařilo rekonstrukci skutečně rozjet, uběhla řada let. Bylo potřeba připravit projektovou a stavební dokumentaci, vyřídit všechna povolení, vysoutěžit projekt, vybrat zhotovitele – mnozí to znáte i sami. V srpnu loňského roku se ale rekonstrukce konečně naplno rozběhla.

Jako u každé stavby se objevily větší i menší zádrhele, ať už šlo o komplikace s podložím pod parkovacími místy nebo zhoršený stav oken v přízemí, která bylo rozumné vyměnit, i když je projekt a dotace nezahrnovaly. Dát domu novou fasádu a nechat v ní stará okna? To nám smysl nedávalo! A i když jsme během stavebních prací nenašli žádný poklad (jako tomu bylo při rekonstrukci tišnovského náměstí), ukázalo se, že náš skutečný poklad jste vy – naši dárci. Zapojili jste se do kampaně „Okna pro Charitu“ a pomohli nám tuhle část zvládnout. Dvanáct regionálních firem přispělo celkem 389 000 Kč a dalších víc než 100 000 Kč přišlo od individuálních dárců. Každý příspěvek se počítal – bez vás by to zkrátka nešlo. Děkujeme!

A co že to na Tyršovce vlastně vzniklo?

V prvním patře budovy, kde sídlí i správa tišnovské Charity, vzniklo nové zázemí pro pečovatelky Odlehčovací služby. Najdete tu prostornou denní místnost, kde si mohou po návratu z terénu v klidu sednout, najíst se a na chvíli vydechnout. Místnost zároveň slouží i pro konání porad nebo školení. Nechybí kancelář pro denní zápisy i práci sociálních pracovníků, sklad pomůcek a místo, kde se dají pomůcky snadno umýt.

A protože aut není málo, na pozemku vznikla parkovací místa, aby naše služební vozy nezabíraly místa lidem na ulici. Na střeše je instalovaná fotovoltaika, v zemi nádrž na dešťovou vodu, dům je nově zateplený a jeho provoz je tak úspornější a šetrnější k životnímu prostředí.

A teď? Teď už jen doladit pár posledních detailů a může se slavit!

23. října proběhne slavnostní otevření – setkáme se se zástupci města, lidmi, kteří se na rekonstrukci podíleli, i našimi podporovateli. Součástí odpoledne bude také žehnání nových prostor. A hned 24. října vás srdečně zveme na Den otevřených dveří pro veřejnost – přijďte se podívat, jak to u nás vypadá.

Těšíme se na vás – a hlavně máme radost, že je hotovo!

*** *Marta Rémanová*

Nově opravené sídlo *Foto: OCH Tišnov*

Odlehčovací služba: I když své blízké milujeme a pečujeme o ně s láskou, jsou chvíle, kdy je třeba nabrat nový dech

V životě mnohých z nás přijde chvíle, kdy se začneme starat o své blízké. Někdy je to pozvolný přechod – rodiče stárnou a už nezvládnou vše jako dřív. Jindy situace přijde náhle – úraz, nemoc, operace. Péče o někoho blízkého je přirozená, dává smysl, děláme ji s láskou a samozřejmostí. Ale zároveň je to zodpovědnost, která není vždy jednoduchá.

K tomu všemu často chodíme denně do práce, máme vlastní děti, domácnost, povinnosti. Pomoci může Pečovatelská služba, která dochází do domácnosti a zajišťuje základní péči během dne, a my se o zbytek postaráme po práci. Nakoupíme, zastavíme se, zkontrolujeme, co je potřeba. Každý podle svých možností – někdo denně, někdo jen o víkendech.

Ale přijde i chvíle, kdy už to nejde. Ne kvůli neochotě, ale jednoduše proto, že člověk potřebuje na chvíli vysadit. Dopřát si dovolenou, strávit příjemný čas s blízkými a rodinou, jindy vyřídit úřady, jít na plánovaný zákrok, nebo si prostě jen na pár dní odpočinout, vyspat se. A právě v takových situacích je tu Odlehčovací služba.

Odlehčovací služba dočasně převezme péči o vašeho blízkého, aby si pečující mohl oddechnout a postarat se i sám o sebe. Služba funguje podobně jako pečovatelská – pečovatelka dochází do domácnosti a pomáhá s hygienou, oblékáním, podáním jídla, nákupem, přesunem na vozík nebo třeba doprovodem při pohybu po bytě. Jen s tím rozdílem, že péče bývá intenzivnější – i několikrát denně, podle potřeby.

Odlehčovací služba je tu proto, aby pečující nebyl v péči osamocený. Aby mohl „vypnout“ bez výčitek a s jistotou, že o jeho blízkého je postaráno. A i když své blízké milujeme a pečujeme o ně s láskou, jsou chvíle, kdy je třeba nabrat nový dech, postarat se na chvíli i o sebe a svou rodinu. Abychom mohli znovu a naplno věnovat svou péči těm, kteří ji od nás potřebují.

Odlehčovací služba Oblastní charity Tišnov, Tyršova 391, tel.: 739 389 132, e-mail: lenka.velebova@tisnov.charita.cz, www.tisnov.charita.cz

*** *Marta Rémanová*

…pokračování ze strany 1

Kde vidíš své silné stránky? (anebo je na Tobě pozorují ostatní.)

O vlastních silných stránkách není snadné mluvit. Myslím, že mě Pán Bůh obdařil dostatkem trpělivosti se sebou i s druhými.

A protože formulace odpovědí dokončuji na farním táboře, zeptal jsem se na nápovědu některých vedoucích. Oni na mně pozorují pohotovost, ochotu, obětavost, skromnost, zápal, dávám možnost projevit se, včasné začátky bohoslužeb, mírnění konfliktů.

Kdybys měl kouzelný proutek a mohl v církvi něco změnit, co by to bylo?

To je dobrá otázka. Jedna z věcí, nad kterou dlouhodobě přemýšlím, je zjednodušení všech možných církevních pravidel. Pro člověka, který vyrůstá v církvi od malička, je to krásné a smysluplné, ale pro toho, kdo uvěří v dospělosti, bývá obtížné do všeho proniknout. Zároveň je mnoho životních situací, které se do žádných obecných pravidel nevejdou. Jde mi o to, abychom se více zaměřili na jádro naší víry, na radostnou zvěst. Na Ježíše Krista a jeho dílo naší záchrany. Aby to ostatní, třeba krásné, ale méně podstatné, ustoupilo do pozadí.

Vzpomínáš si ještě na své první dojmy po příchodu do Tišnova?

Své první dojmy z nové farnosti jsem popsal pro KUKátko, tvaroženský farní zpravodaj. Cituji: *Lidé jsou zde vstřícní a ochotní... Příroda v okolí je přímo nádherná. Postupně objevuji místní zvyky a život farností. Jak se po prvních dnech zdá, zahálkou trpět nebudu. Farnost je to živá. Jen v srpnu bylo 8 pohřbů (zatím). První nedělní mše svatá je v 6:35 a kostel je neuvěřitelně plný.*

S farníky *Foto: archiv Josefa Rybeckého*

V rámci církevní hierarchie vedeš jako děkan kněze farnosti, ale zároveň jsi podřízen panu biskupovi. Která z těchto rolí Ti sedne více?

Děkan není nadřízený ostatních farářů v děkanství. Nadřízeným faráře je biskup. Poslání děkana je být v některých věcech takovou prodlouženou rukou biskupa a zároveň být takovým jednotícím prvkem děkanství. Jsem rád, že mohu být jako děkan v určitých věcech nablízku ostatním kněžím. Vzhledem k velikosti naší farnosti na to ale není tolik času, kolik by si tato služba zasloužila. Jsem rád děkanem i farářem a byl jsem rád i kaplanem. Každé z těchto poslání má své radosti i těžkosti.

V naší farnosti jsi strávil polovinu své kněžské služby. To už je slušná doba, za kterou jsi s farníky ledasco prožil. Jaké významné momenty se Ti vybaví v Tvém 10letém působení? Co se Ti vrylo do paměti?

Rád vzpomínám na první kurz Alfa včetně víkendu. Také na ovoce synodních skupinek, vznik pastorační rady apod. Jedna z prvních a zároveň pravidelných věcí, které jsem s farností hned od začátku svého působení aspoň částečně prožil a každoročně prožívám, je farní tábor, za který děkuji mládeži. Jinak mám ve vzpomínkách řadu lidí, s kterými jsem se setkal během života farnosti.

Tvůj den provází modlitba. Jak vypadá?

Jako kněz mám závazek modlit se denní modlitbu církve, lidově breviář. Jedná se o modlitbu Žalmů. Je krásné, když se postupně některé věty Žalmů vrývají do paměti a vybavují se ve vhodných chvílích.

Snažím se, aby vrcholem každého dne byla mše svatá.

V ranní modlitbě svěřuji Pánu celý den, všechny lidi, které potkám a všechno, o čem vím, že mě čeká, abych to prožil ve spojení s Pánem. Večer se snažím nevynechat zpytování svědomí. Jinak záleží podle času, rozjímání, adorace, růženec…

**** Veronika Mičulková*

Pouť na Svatou horu *Foto: archiv Josefa Rybeckého*

Opravy

Tišnov

Stavba farního sálu pokračuje. Již můžete vidět omítky, střešní okna a střešní krytinu, stropní trámy, zelenou střechu nad toaletou atd. Věřím, že do doby vydání tohoto čísla přibude mnoho dalšího. Mám radost, že se dílo daří a dále spoléhám na vaši štědrost a modlitební podporu. Za obojí vám moc děkuji.

Projekt Vybudování komunitního sálu je spolufinancován Evropskou unií. Projekt byl podpořen prostřednictvím MAS Brána Vysočiny.

Těsně po uzávěrce Cesty světla by měla firma Ing. Brázda – UNIVERS s.r.o. převzít staveniště a pustit se do opravy větší části vnější fasády na kapli v Lomničce. Ke schválené dotaci z Ministerstva kultury (MK) prostřednictvím ORP Tišnov se připojila svým darem 76 000 Kč obec Lomnička a pomohla nám tak dofinancovat vlastní podíl. Za to obci jménem farnosti děkuji a moc si toho vážím, protože vzhledem k finanční náročnosti stavby farního sálu by bez dalších dobrodinců nebylo možné ostatní opravy vůbec realizovat. Doufám, že než budete tyto řádky číst, bude práce hotová nebo skoro hotová.

Předklášteří

Za bezmračných podvečerů můžeme vidět, jak krásně opravenou rozetou nad portálem pronikají barevné paprsky zapadajícího slunce do baziliky. Západní rozeta je tedy opravená.

Dále jsme uzavřeli smlouvu o dílo s firmou A.Q. Attentus Qualitatis s.r.o. na opravu zvonu a zvonové stolice a na výrobu nového zvonu.

Do konce července administrovala pro farnost Předklášteří tento projekt paní Lucie Oprchalová. Od srpna přebírají administraci lidé z biskupství. Paní Oprchalové děkujeme za její skvělou práci a přejeme, ať se ji v novém zaměstnání daří a je tam spokojená.

Kromě EU a Ministerstva pro místní rozvoj se na spolufinancování oprav podílí Jihomoravský kraj, město Tišnov a obec Předklášteří, za což jim všem děkujeme.

Letos na podzim by měla být dokončena postupná oprava kazatelny, na kterou čerpáme dotace z MK.

Děkuji vám všem za modlitbu, finanční příspěvky i přiložení ruky k dílu.

**** Josef Rybecký*

Spolufinancováno Evropskou unií

STRATEGICKÝ PLÁN SZP

BRÁNA VYSOČINY

Opravy *Foto: Josef Rybecký*

Novinky od moderátora pastoračních aktivit

Milí farníci,
léto bylo v rámci našeho děkanství ve znamení táborů, ať už příměstských nebo mimoměstských, duchovních poutí, exercicií a samozřejmě dovolených. Z čeho mám opravdu radost, je právě fakt, že se do plánovaných akcí zapojují i další farníci z různých farností tišnovského děkanství, čímž se vše pěkně propojuje a stírají se hranice mezi jednotlivými farnostmi. Na webových stránkách https://www.dekanstvi.cz/tisnov můžete pravidelně sledovat aktuality, které nás čekají. I podzim má toho hodně co nabídnout. Např. **Kurz manželských večerů** pod vedením manželů Lavičkových, dále velmi zajímavá přednáška církevního historika a kněze **Prof. Tomáše Petráčka** na téma ***Víra a naděje v rozdělené společnosti***, ministrantský fotbalový turnaj a mnoho dalších. Na zmíněných webovkách jsou v sekci **AKTIVITY** mnou slibované adorační dny v rámci jednotlivých farností, nechybí ani plánované poutě. Rád bych vás všechny pozval do Brna na Laboratoř pastoračních příležitostí a projektů, a to dne 18. 10. 2025 na Biskupské gymnázium, kde můžete načerpat mnoho inspirací. Raduji se z každého dobrého díla a prosím i nadále o vaši modlitební i morální podporu. Bůh vám žehnej a velmi vám děkuji!

**** jáhen Václav*

Jak mluvit o Bohu

Do kurzu „Jak mluvit o Bohu srozumitelně a s laskavostí“ jsem se přihlásila s jistým očekáváním, a to: naučím se reagovat na posměšné či hanlivé vyjadřování lidí z mého okolí na Boha, na víru, náboženství, církev… A od teď budu mít po ruce správnou odpověď, argument, výklad a tak.

Paní Anička Szturcová z křesťanské neziskové organizace HledámBoha.cz přijela 14. června do Tišnova s přednáškou, která mě hned na začátku vyvedla z omylu. Dokonce jsem byla trochu zklamaná. Nicméně způsob, jakým Anička o tématu hovořila, mě velmi zaujal.

Praktickými cvičeními nás naváděla na téma laskavé a srozumitelné konverzace, založené na naslouchání a kladení otázek. Konverzace v laskavosti, bez odsuzování, s porozuměním příběhu druhého člověka, v pokoře a zodpovědnosti, v otevřenosti vůči zpětné vazbě.

Hovořila o tom, že je důležitější vztah s daným člověkem než dokazování, kdo má pravdu. Nenadřazovat se nad člověka – každý má svou zkušenost a důvod, proč má takový (negativní) názor. Nepoužívat v rozhovoru specifický církevní žargon. Zaměřit se na naslouchání a vhodně kladené otázky. Nenechat se unést emocemi, být trpělivý.

Probrali jsme mnoho druhů a typů otázek. Otevřené a uzavřené, alternativní, hypotetické, ověřovací... Dobrá otázka je jako klíč k lidskému srdci.

Prakticky jsme zkoušeli vymýšlet vhodné otázky v různých situacích a vůbec to nebylo tak jednoduché, jak by se na první pohled mohlo zdát. Museli jsme přemýšlet nad tím, na co se ptáme, jak se ptáme, co s informací, kterou se dozvíme. Mně osobně velmi pomáhala empatie. Nechala jsem se ve scénkách vtáhnout do děje a různých situací a přemýšlela jsem, jak bych vše prožívala já.

Byl to smysluplně prožitý čas, nová zkušenost a pohled na věc. Setkání s Aničkou mě rozhodně obohatilo.

*** *Havliva*

Přehled plánovaných akcí

- **Čtvrtek 2. 10. 2025** Setkání prvokomunikantů s otcem biskupem na Petrově
- **Sobota 4. 10. 2025 v 17:00** Benefiční koncert v Tišnově v kostele (Farní sbor Tišnov, Vorchestr a hosté)
- **Čtvrtek 16. 10. 2025 v 19:00** Přednáška Tomáše Petráčka v Tišnově
- **Pátek 17. 10. 2025** Adorační den v Předklášteří
- **Sobota 18. 10. 2025** Laboratoř pastoračních příležitostí na BiGy
- **Neděle 19. 10. 2025** Misijní neděle
- **Čtvrtek 23. 10. 2025** Žehnání opravené budovy Oblastní charity Tišnov na Tyršové s následným Dnem otevřených dveří pro veřejnost v pátek 24. 10. 2025
- **Sobota 25. 10. 2025 v 11:00** Mše sv. v Tišnově celebrovaná P. Pavlem Dokládalem u příležitosti jeho kněžského jubilea
- **Pátek 14. 11. 2025** Návštěva Oblastní charity Tišnov biskupem Pavlem
- **Neděle 16. 11. 2025 v 10:15** Pouť ke svaté Anežce v Předklášteří
- **Sobota 22. 11. 2025** Diecézní setkání mládeže
- **Neděle 30. 11. 2025** Den modliteb za věznici Kuřim
- **Neděle 7. 12. 2025 v 16:00** Koncert v Předklášteří

Farní pouť do Rakouska

Společné foto poutníků při farní pouti na rakouská jubilejní místa. Navštívili jsme cisterciácké kláštery Heiligenkreuz, kde celebroval mši o. Josef, a Lilienfeld, kde jsme společně adorovali. *Foto: Miroslav Knoflíček*

Schönstattské putovní svatyňky

V sobotu 21. června, se na tišnovské faře uskutečnilo velmi milé setkání účastníků schönstattské kampaně putovních svatyněk.

Zajímavou přednášku měl pan Patrik Mour z ligy rodin, z blanenské farnosti a povzbudit nás přijela sestra Alžběta z Rokole. Moderoval náš otec Jiří Landa.

Pan Mour pěkně a zapáleně hovořil o Joao Luizu Pozzobonovi z Brazílie, vyprávěl podrobný životopis o neúnavném a vytrvalém poutníkovi, který s obrazem Třikrát podivuhodné Matky a Královny schönstattské navštěvoval příbytky lidí, ve kterých se společně modlili s velkou láskou růženec a do tisíců domovů přinášel světlo, radost a naději. Překonával velké překážky a s putovním obrazem navštěvoval nejen rodiny, ale i školy, nemocnice či věznice. Nechtěl být ničím jiným, než nástrojem Matky Boží a Jí sloužit.

Po smrti Pozzobona v roce 1985, se jeho apoštolát s putujícím obrazem rychle rozšířil, Panna Maria dnes putuje v Putovní svatyňce po celém světě. Také v naší zemi, v naší farnosti našla rodiny, které ji pravidelně přijímají do svých domovů. Putuje od rodiny k rodině vždy na třídenní návštěvu v každém měsíci. V tomto jubilejním roce slavíme 75 let od doby, kdy byla zahájena tato růžencová kampaň. Putujících svatyněk je v naší farnosti již pět. V plánu máme oslovit další rodiny či jednotlivce a založit skupinku šestou.

Panno Maria, probuď v nás radost a zápal, misionářskou horlivost, věrnost. Jsme tu s otevřenými srdci! Daruj nám milost, abychom vždy dávali „něco víc“ a hlásali a probouzeli naději, která nezklame.

**** Havliva*

Osobní zpověď z YDWR 2025

...aneb můj pohled na tuto akci

Pot. Slzy. Radost. Úsměv. A taky – sounáležitost, vděčnost, pomoc. Takhle by se dalo popsat You Dream We Run (YDWR). Každý rok si říkám, že na tuto akci začnu trénovat – tentokrát se mi to podařilo dokonce měsíc předem. Mým původním plánem bylo vyspat se a přijet až o půlnoci na noční běhy – mám ráda to ticho (bohužel není úplné), jinou atmosféru, kdy je všechno klidnější, můžu běhat volnějším tempem a těšit se na východ slunce.

Jenomže jsem nebyla vůbec unavená, a tak jsem přijela už v sedm večer, kdy naši Fartíci tepali kolečka, co jim síly stačily. Velký obdiv patří Bujónovi a Marťasovi za obrovské nasazení. Když běžíte kdykoliv, jakýmkoliv tempem a jakkoliv dlouho, atmosféra vás přímo vtáhne. Najednou vnímáte tu podporu, nasazení a sounáležitost, kdy všichni běžíme se společným cílem – svým během pomoci plnit sny těm, kteří ve svém každodenním životě překonávají spoustu překážek. Když běžíte, uvědomíte si, jaké privilegium je, když si dobrovolně vybereme diskomfort místo pohodlí, když se můžeme plně hýbat, když nemusíme řešit, zda se někam dostaneme, protože tam a tam mají nebo nemají bezbariérový přístup.

Nabíráme síly na další kolečka *Foto: Václav Kytner*

Díky této akci mě běhání začalo bavit, činí mě svobodnou a stále děkuji Bohu za dar pohybu. Doporučuji všem, ať přijedou, a i kdyby to mělo být jediné kolečko, tak ať si ho zaběhnou. Protože nakonec třeba zjistíte, že těch koleček dáte 50 a že zvládnete běhat do šesti ráno.

Děkovačka na závěr

Na závěr bych chtěla poděkovat Vaškovi Kytnerovi, který tuto akci vždycky vykopne, zorganizuje a vyhecuje všechny tak, že běží ať se děje, co se děje. Takže díky Václave, že jsi mi pomohl (i díky této akci) najít v sobě zápal pro běh. Velké díky patří samozřejmě všem běžcům a organizátorům. A s Vámi, milí čtenáři, počítám s účastí na YDWR 2026.

**** Běžkyně za tým FarTi*

O bolesti a modlitbě

20. listopadu loňského roku zemřel můj bratr Karel. Jeho žena Jarka se o něj neúnavně několik let starala. I ona byla těžce nemocná. Onemocněla před deseti lety. Nemoc se plíživě šířila od zasaženého očního nervu, zasáhla plíce, páteř a po pěti letech jí ochrnula spodní část těla až po hrudník. Karel i oba jejich synové ji denně v nemocnici navštěvovali. Lékaři pomohli. Po půl roce se postavila na nohy a začala chodit.

Jarka se zotavovala. Z nemocnice byla propuštěna, ale bolesti na hrudníku a okolo páteře zůstávaly a během let zesilovaly. Denně užívá prášky proti bolesti. Onemocněl i Karel. Podstoupil operaci slinivky. Operace se podařila a po třech týdnech se Karel vrátil domů. Staral se o zahrádku. Denně ráno cvičil a sprchoval se studenou vodou. Pracoval ve své firmě.

Loňského roku v září nastal nečekaný obrat. Přestal jíst. Z operační rány začal vytékat hnis, zeslábl. Opět nemocnice a umělá výživa. Vrací se domů.

„Jarko, nemáš v mrazničce jahody?“

„To víš, že mám. Jdu je najít.“

Jarka v mrazničce probírá potraviny. Práce jí jde velice pomalu. Pořád ještě špatně vidí. Po půl hodině volá.

„Sláva, Karle, už jsem jahody našla.“

Karel snědl tři jahody a více již nemohl. Druhý den Jarka zjistila, že jí omrzly tři prsty na pravé ruce. Karel je velice slabý. Upadl. Z rány vytéká krev. Rychlá záchranná služba ho odváží do nemocnice. Karel umírá. Smutné rozloučení. Jarka zůstává sama.

Oba synové i snachy a vnoučata ji přemlouvají a nabízejí nový domov.

„Moji drazí, pokud se budu moci sama o sebe postarat a obsloužit se, budu nejraději doma, i když sama. Děkuji vám.“

Síla modlitby. Před několika týdny jsem Jarce telefonovala. Naříkala, že nemůže dýchat. Druhý den opět volám.

„Jarko, je ti již lépe?“

„Není.“

Třetí den jsem volání opakovala. Jarka zvedla sluchátko a sípavým slabým hlasem pronesla:

„Dýchání je pro mě hrozné.“

„Jarko, objednej se k lékaři.“

Odložila jsem svůj mobil a začala se za ni modlit. Příští den jsem volala již dopoledne. Jaké bylo moje překvapení, když slyším, že mi jasným hlasem oznamuje:

„Je mi úplně dobře. Večer, když jsme domluvily, napadlo mne přečíst si přiložený leták s informacemi pro pacienty, který jsem dostala k novému léku. V kapitole možné nežádoucí účinky jsem se dočetla o možnosti špatného až bolestivého dýchání u některých pacientů. Okamžitě, včera večer, a i dnes ráno, jsem si lék nevzala, a vrátila se ke svému staršímu původnímu léku. Vše se zlepšilo. A s těmi omrzlými prsty půjdu k lékaři. Andrejka, moje snacha, mne tam odveze a doprovodí.“

Po dvou dnech Jarka navštívila odborného lékaře a volá mi:

„Bylo to strašné. Lékař mi čistil omrzliny, odstraňoval odumřelou tkáň. Byla to neskutečná bolest. Každé ráno užívám prášek proti bolesti, ale na tuto bolest prášek vůbec nepůsobil. Po dobu tří týdnů mám nemocné prsty třikrát za den koupat v heřmánkové lázni.“

Tři týdny uběhly a Jarka mi opět volá.

„Zítra jsem objednána k lékaři. Má mi opět strhávat odumřelou tkáň a prsty čistit. Mám strach, hrozně se bojím té bolesti.“

„Jarko, nakolik hodin jsi objednána k lékaři?“

„Na osmou hodinu.“

„Budu se za tebe modlit.“

„V 8 hodin jsem se začala modlit a v 8.30 jsem skončila. V 9.30 mi přichází na mobil SMS zpráva:

„Dnes mám tak šťastný den. Doktor mi oznámil, že stav prstů se nepatrně zlepšil a bolestivý zásah odstranění odumřelé tkáně a čištění nebude dělat. Mám i nadále koupat prsty v heřmánkové lázni a za týden přijít na kontrolu. Prsty mi sestra natřela mastí a ovázala. Ahoj.“

Přemýšlím, co znamená slovo modlitba. Odpověď‘ nacházím v dětské modlitbičce: „Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku…“

Modlitba je, když se duše člověka s pokorným myšlením, slovy proseb i díků obrací k Bohu, k Ježíši Kristu nebo Duchu svatému, prosí o přímluvu Matičku Boží, svatého Josefa i všechny ostatní svaté.

Odpovědi na modlitby mohou mít i různé formy pomoci. Lidé často očekávají nadpřirozený zázrak. Neuvědomí si, že pomoc Boží může přijít i ve zcela obyčejných událostech. Pokud citlivě tyto události vnímáme, pochopíme, kolik zázraků nám připraví Boží láska každý den.

**** Jana*

Modlitba za politiky

Hospodine, ty neustále prokazuješ
své milosrdenství těm, kdo v tebe doufají.
Prosím tě za ty, jejichž posláním
je spravovat věci veřejné
a nést odpovědnost za obecné blaho.

Daruj jim ctnost moudrosti, aby dovedli
rozlišovat mezi dobrem a zlem.
Dej, ať dokážou rozeznávat, v čem spočívá
pravé dobro společnosti a umí volit
přiměřené prostředky k jeho uskutečňování.

Daruj jim ctnost spravedlnosti, aby byli
schopni respektovat práva každého
a svým jednáním přispívali k dobrým
mezilidským vztahům. Dej, ať jsou
jejich skutky v souladu s jejich slovy
a ať jsou jejich slova přímá a srozumitelná.

Daruj jim ctnost mírnosti, aby nejednali
popudlivě a na základě svých vášní,
ale podle rozvážného a zralého úsudku.
Ať se ve své práci neřídí touhou
po vlastním prospěchu a hmotném zisku,
ale úsilím o pravé dobro.

Daruj jim ctnost statečnosti, aby byli
v úsilí o dobro pevní a vytrvalí. Pomáhej jim,
aby se dokázali obětavě nasazovat
za spravedlnost a byli schopni
zdolávat i překážky, které stojí v cestě
k dosahování dobrých cílů.

Hospodine, osvěcuj všechny politiky
svým světlem, ať upřímně hledají pravdu,
usilují o pravé dobro a životem
podle svého svědomí směřují k tobě,
jenž jsi svrchovaným Pánem celého světa.
Amen.

(Paulínky)

Pouť s Pánem za ruku (2. část)

V minulém vyprávění o pouti do Itálie jsem slíbila pokračování o putování v Římě a okolí. Čekaly nás velké milosti odpuštění při procházení Svatými branami. Toužily jsme po doteku Božího milosrdenství, po Boží blízkosti, vykročení ke změně v životě. Tomu jsme i podřídily program. Řekly jsme si, že nebudeme cíleně vyhledávat světské památky, že nepůjdeme za kulturou, ale šly jsme od chrámu ke chrámu, od mše svaté k adoraci, rozjímaly a vyprošovaly jsme milosti pro sebe, naše drahé, které jsme nesly v srdci, i pro duše v očistci. V Římě je sedm bazilik, které poutníci navštěvují při tradiční tzv. pouti po sedmi bazilikách. Cesta je dlouhá přes 20 km. My jsme si ji rozdělily do více dnů. Vždy jsme si vybraly nějakou římskou čtvrť a tam jsme strávily den.

Nesení kříže *Foto:Hana Dancingerová*

Jedním z prvních cílů byla bazilika Santa Croce, kde jsou uloženy ostatky Kristova kříže k uctívání. V boční kapli je kopie Turínského plátna a ve výklenku naproti kříž s Kristovým tělem, který umělec vytvořil podle stop na Turínském plátně tak, aby co nejvěrohodněji zachytil podobu Kristova těla na kříži s jeho ranami i napětí a křeč, kterou Kristus trpěl. Není to ta klasická podoba Kristova těla, na kterou jsme zvyklí. Toto ztvárnění se mi hluboce vrylo do srdce a pohled na zmučené tělo mě opravdu naplňoval posvátnou úctou k strašnému utrpení našeho Pána.

Naše kroky vedly do Santa Maria Maggiore, Lateránu, do baziliky Panny Marie v Trastevere nebo ke svatému Vavřinci. Vnímala jsem ducha modlitby a úctu předchozích generací, které chtěly Bohu k poctě vystavět to nejkrásnější. Na cestě do Lateránské baziliky nás zastihla prudká sprška a mokré šaty po ránu byly nepříjemné. Přemýšlela jsem, jestli se vrátit na ubytování nebo jít dál a oschnout cestou. Bylo chladno, ale zvítězila druhá varianta a další

Lateránská bazilika Foto: Hana Dancingerová

otevřené dveře byly do kostela syrských křesťanů. Modlitební knihy byly v jazyce hindu, ale co nás přivítalo naprosto srozumitelně, byla vystavená Nejsvětější svátost a jako bonus zapnutý ohřívač na tělo, který po hodině a půl osušil oblečení. Tatínek se postaral. Tak jsem se ho chytla za ruku, zahřála duši i tělo a putovaly jsme dál.

V Římě jsou některé kostely přes poledne zavřené. Tak tomu mělo být i v Chiesa Nuova u sv. Filipa Neri, ale protože jsem tam chtěla, byl mimořádně otevřený i přes poledne. Už jsem si začala zvykat, že i v Římě budou malé radosti na každém kroku.

Nemohly jsme vynechat baziliku sv. Pavla za hradbami. Vydaly jsme se pěšky, ale na cestě byly nečekané překážky, zavřená cesta přes sídliště na předměstí, následně údajně i přes park. Vrátit se znamenalo pár kilometrů navíc. Z brány vyjíždělo auto, ptala jsem se anglicky na cestu, paní rozuměla, nabídli nám svezení na naší trase, jeli totiž právě naším směrem. Úžasné! Opět božský pozdrav, který potkává poutníky! Užila jsem si nejen baziliku, ale i moře v Ostii, Boží stvoření, krásu vln, které dolétají k pobřeží stejně jako Boží milosrdenství k lidskému srdci.

Svátek Zvěstování Panny Marie jsme chtěly prožít na poutním mariánském místě. Bylo nám doporučeno poutní místo za Římem Divino Amore. Cestou jsme navštívily ještě trapistický klášter v Tre Fontane. Mše svatá tam bohužel nebyla. Zdálo se, že všechno není růžové, když jsem zjistila, že jsem ztratila růženec, který jsem měla omotaný kolem zápěstí a byl to dárek. To zamrzí. Ale radostí je mnoho, něco obětuji. Cesta zpět měla trvat autobusem hodinu, ale v Itálii se dějí zázraky i v jízdních řádech! Za půl hodiny jsme byly zpět v centru. Co kdybychom šly ještě k Panně Marii v Santa Maria Maggiore, kde se tak rád zastavoval papež František? Při modlitbě před obrazem Panny Marie ochránkyně Říma jsem zjistila, že kapli zavírají a všichni se shromažďují v hlavní lodi, která se plní, kostelník chystá asi 20 misek na hostie. Že by nějaká slavnostní mše? Vmísila jsem se mezi Italy a snažila jsem se modlit italsky růženec. Bohoslužba byla pro jednu italskou diecézní pouť, s několika kardinály, biskupy se slavnostním průvodem a hudbou.

Hlavní pouť k bráně v bazilice sv. Petra byla v plánu brzy ráno. Nebylo tam moc lidí, takže jsme se všichni vystřídali v nesení kříže. Na tomto místě člověk s vděčností vzpomíná na apoštoly, jejich statečnost, ochotu obětovat život pro Krista. Obrovský prostor vzbuzuje pocit nepatrnosti člověka před Bohem.

Poslední den jsme se rozloučily se sestrami v Nepomucenu a při odchodu mi moje spolupoutnice říká: „Není to ten tvůj růženec? Opravdu kolem zvonku u branky na rušné ulici byl omotaný můj růženec!“

A tak chci povzbudit všechny poutníky. Nebojte se putovat, držte se při tom Pána za ruku!

**** Hana Dancingerová*

Tišnovští katoličtí skauti přinesli oběť nejvyšší

Srdce zvlhlé je ranní rosou, svítání stoupá výš a výš.
Je nutno jít – kam…? Pane, Ty to víš…
(Torza básní bratrů Vetešníků)

Když se vydáte za koupalištěm po žluté turistické značce nahoru do rozsáhlých lesů mezi Tišnovem, Březinou a Vohančicemi, přijdete po necelých dvou kilometrech k lesní cestě odbočující z turistické stezky na kopec zvaný Výrovka. Na vrcholu kopce najdete kamenný pomníček, který připomíná nejvyšší oběť našich spolubratrů z tišnovské farnosti, Josefa a Ladislava Vetešníkových, skautů 2. (katolického) oddílu, kteří před osmdesáti lety, téměř v předvečer konce 2. světové války, v koncentračním táboře Flossenbürg přinesli oběť nejvyšší. Když od jejich smrti uplynulo padesát let, vzpomínal na ně ve farním časopise Cesta jejich skautský druh Old Robin (František Žák), který také uchoval dokumenty a fotografie z činnosti katolických skautů před válkou, během ní, i pár let po jejím skončení.

Byli to bratři skromní a tiší, vždy připraveni pomoci potřebným i k radě mladším a nezkušeným. Není divu, že je všichni měli rádi. Zapomenout na ně nelze. Roku 1946 skauti postavili malý pomníček k uctění jejich památky. U něj také letos 11. března 1995, při příležitosti výročí jejich tragického odchodu, u táboráku vzpomínali Junáci, dávno již šedivci, na jejich povzbudivá slova i příkladné počínání a předávali odkaz jejich opravdovosti těm nejmladším.

Skautský oddíl, kam oba bratři patřili, pokračoval ve skautské činnosti i po nacistickém zákazu. Přejmenovali se na Hochy lesů, nejprve byli sdruženi jako čtenářský klub pod časopisem Vpřed, později přešli pod časopis Anděl strážný. Dál spolu podnikali výpravy do okolních lesů, na Orlí hnízdo, do Pejškova, do rokle

Josef a Ladislav Vetešníkovi
Foto: archiv Miloše Sysla

na Holém kopci a na Výrovku. Scházeli se v klubovně u Žáků, někdy u Oharků. Jako skauti katolického oddílu vždy na svátek sv. Václava pořádali besídku. Její program se skládal z jednoduchých divadelních scének, zpívání skautských písní a také recitace básní, které si někteří z nich sami psali. Vedle vedoucího „Brbly" (Aloise Bednáře, pozdějšího manžela paní Marie Bednářové, která dlouhá léta pečovala o tišnovský chrám Páně) poezií přispívali i Josef – „Pepánek" a Ladislav – „Lávíček" Vetešníkovi. Poslední svatováclavské besídky se oba bratři zúčastnili 30. září 1944. Necelý týden po besídce, 5. října, byli v rozsáhlé akci brněnského gestapa zatčeni, ve stejný den byl před „Vilou růží" po marném pokusu o útěk zastřelen tišnovský sokol Miroš Habrovec.

„Je nutno jít – kam…?" Pane, Ty to víš.

Ve vězení v Kounicových kolejích byli vyslýcháni a mučeni po zbytek roku 1944. 29. listopadu k nim přibyl jejich skautský druh z 1. oddílu tzv. svazových skautů Jaroslav Fiala, přezdívaný „Dyky". Právě on pravděpodobně našel při potulkách na Květnici ukrytý kulomet a svěřil se bratrům Vetešníkovým se svým nálezem. Pomocí již tehdy nastražených volavčích sítí se náhodně nalezený kulomet dostal do rukou gestapa. Na podzim 1944 bylo nakonec zatčeno na dvě desítky tišnovských občanů. V lednu 1945 byli bratři Vetešníkovi transportováni do koncentračního tábora Flossenbürg. Hlad, tyfus, úplavice a neustálé bití, stály nakonec oba bratry život. Josef zahynul 26. února 1945 ve svých 25 letech, Ladislav o pár týdnů později, 10. března, ve 21 letech. Jejich kamarád z „ulice" a skautský druh Jaroslav Fiala byl pravděpodobně zastřelen 10. března v Norimberku. Bylo mu rovněž 21 let. Před deseti lety, 12. září, v den zahájení výstavy k 80. výročí založení skautingu v Tišnově, byly před domem na Družstevní ulici č. 554, kde oba bratři před svým zatčením bydleli, položeny kameny zmizelých.

Oběť je položena, přistupte k oltáři.
Bůh ví, zda srdcem upřímným se přináší…
Je možno všechno dát a nechtít nic, je možno srdce vzít a nezničit?
Vysoko v oblacích se ztrácí čas a křídla slyšíme nad hlavou vlát a světlo z nebe pak nám přijde sílu dát--- jít šedivou řadou dnů, se srdcem silným jít a nezoufat.
Josef Vetešník

*** *Jan Kos*

Prameny:

- Miloš Sysel, Tišnovské noviny, říjen 2015
- František Žák (Old Robin), farní časopis Cesta, 1995

Pomník na Výrovce *Foto: Pavel Samuel*

Události spojené se zrušením Porta coeli

Klášter Porta coeli byl zrušen v první vlně rušení klášterů, která proběhla mezi lety 1782 a 1784 a přinesla na území Rakouské říše zánik více než jedné třetiny klášterů z jejich celkového počtu. Pro správu klášterních statků zrušených klášterů na Moravě a ve Slezsku byli jmenováni speciální komisaři, kterými byli: nejvyšší zemský komoří a přesvědčený josefinista Jan Křtitel Mittrovský, prezident duchovní komise hrabě Salm Neuburg, člen duchovní komise svobodný pán Jan Nepomuk Hausperský z Fanálu a guberniální rada Jan František Beer. Tito komisaři dohlíželi na správné sepsání movitého i nemovitého majetku klášterů.

Správou majetku tišnovského kláštera byl pověřen svobodný pán Jan Nepomuk Hausperský. Ten přijel dne 18. března 1782 v 6 hodin večer do Tišnova a hned následující den v 10 hodin ráno se vypravil do Porta coeli. Zde předal abatyši písemný příkaz ke zrušení kláštera a klauzury od brněnského biskupa Matyáše Františka Chorinského z Ledské. Poté se shromáždil celý konvent a abatyše zde všechny sestry seznámila s císařským reskriptem z 12. ledna toho roku o rušení kontemplativních klášterů a s dalšími souvisejícími nařízeními dvorské komise a Gubernia. O zrušení kláštera byla v následujících dnech abatyší a převorkou jménem celého konventu sepsána zpráva. Abatyše musela podepsat úřední přísahu o majetkové evidenci (juramenti manifestationis), která se vztahovala i na ostatní duchovní, laické, případně i světské osoby, které se podílely na správě klášterního majetku.

„Já, Sapientia Lojková, abatyše kláštera Porta Coeli v Tišnově, přísahám:
že veškerý majetek, jenž klášteru tomuto, aneb této duchovní komunitě, totižto domu Božímu Porta Coeli v Tišnově, náleží či vlastní jest – ať již movitý neb nemovitý, veškeré nadace, pohledávky, hotovost ve zlatých mincích, peněžní částky, klenoty i jiné věci, jakkoli pojmenované a jakýmkoli titulem nabyté – poctivě a věrně oznámím, přiznám a předám, a ničeho z toho tajiti, zadržeti či zciziti nebudu, aniž tak činiti zamýšlím, nýbrž vše bez výjimky odevzdám. Zároveň přísahám, že nyní vskutku neužívám žádné výhrady duševní (reservatio mentalis), ani žádného jiného klamu či výmluvy, jimiž by se nepřímo, tajně neb mlčky dalo něco zadržeti či skrýti; a jakmile mi bude známo o osobách, které by kdykoli cokoli zatajily či zadržely, ihned je bez průtahu oznámím. K tomu mi dopomáhej Bůh!

Znak abatyše Sapientie Lojkové
Zdroj: Jiří Hanáček: Cisterciačky na Moravě

Majetkové soupisy ke dni zrušení byly provedeny během následujících dní, kdy byla vyhotovena řada inventářů kostelních předmětů, klášterního archivu, knihovny, jednotlivých místností celého klášterního komplexu, jmění kláštera s jeho aktivy a pasivy včetně nemovitého majetku kláštera a klášterního panství. Také sestry musely zhotovit soupis vybavení svých cel. Ze všech těchto soupisů poté vzešel jednak hlavní inventář majetku kláštera sepsaný 11. dubna a také soupis klášterního panství vyhotovený o den dříve. Podle tohoto soupisu mělo tišnovské panství rozlohu asi 92 lánů (cca 1500 ha) a žilo na něm přibližně 7 tisíc obyvatel. Hodnota panství byla odhadnuta na 287 000 zlatých. Veškerý majetek panství s pozemky, lesy, domy a vybavením byl určen k prodeji, stejně jako vlastní majetek kláštera. Z tohoto klášterního majetku stojí jistě za zmínku klášterní knihovna, ve které se nacházely tisky z mnoha různých oborů, pocházející i z 15. století. Klášterní archiv se starými listinami a spisy je dodnes uchován v MZA v Brně.

Z předmětů nalezených v kostele a sakristii a zapsaných pod dohledem komisaře Hausperského, přešla jedna část na nově zřízené lokální kaplanství, další část byla věnována chudým farnostem a poslední část byla prodána v dražbách. Přehled nalezených klášterních předmětů ukazuje seznam z 23. března 1782, ze kterého lze zjistit přesný počet zlatých a stříbrných předmětů, kostelních rouch, kostelního prádla, liturgických knih a dalších parament používaných při bohoslužbě. Movitý majetek kláštera byl odhadnut velmi nízko na 4 655 zlatých za chrámové předměty a 5 730 zlatých za mešní roucha, celkem tedy 10 395 zlatých. Předměty určené k dražbám, které měly nižší hodnotu, byly prodány už do léta roku 1782 a vynesly asi 2 600 zlatých. Hodnotnější předměty byly nabídnuty k prodeji nebo na výměnu bohatým farnostem a klášterům ve třech velkých dražbách v letech 1785–86, zbytek pak byl prodán ve veřejných dražbách v roce 1787. Osud těchto předmětů je tak prakticky nezjistitelný. Zrušením kláštera Porta coeli získal náboženský fond 352 387 zlatých.

V září roku 1784 vyšel výnos moravského Gubernia, podle kterého se měli do Porta coeli přestěhovat řeholníci z cisterciáckého kláštera ve Žďáře nad Sázavou, poničeného v červenci uvedeného roku velkým požárem, a zároveň zde měl být zřízen tzv. dům deficientů pro 8–10 kněží z brněnské diecéze, kteří již nebyli pro svůj věk nebo kvůli zdravotnímu stavu schopni působit v duchovní správě. Již v říjnu 1784 byl ale žďárský klášter Josefem II. rovněž zrušen a tím uvedený výnos pozbyl smyslu. V roce 1786 pronajal náboženský fond klášterní budovy Porta coeli za 2 000 zlatých ročně jednomu z největších brněnských textilních podnikatelů Vilému Mundy, který zde zřídil soukenickou manufakturu. Klášterní kostel se stal kostelem farním nově zřízené předklášterské lokálie, kam jako první lokalista nastoupil od 30. prosince 1782 tišnovský rodák P. František Pávek.

**** Jan Kos*

Ekumenické okénko

Rozhovor s Danielem Gomolou, novým kazatelem tišnovských adventistů (Církev adventistů sedmého dne, CASD).

Kazatel Daniel Gomola Foto: Daniel Gomola

Těšíte se do Tišnova? My na vás velmi :-)

To je milé! Do Tišnova se těším den ode dne stále víc – od lidí až na samotné město, potažmo region. Věřím, že každý z nás má potenciál druhé obohatit, inspirovat a posunout. Tak jsem zvědav, jakou konkrétní podobu to bude mít ve směru ode mne k druhým a obráceně.

Kdy budete mít v Tišnově své první kázání?

Svou práci v rámci Sboru CASD Tišnov jsem začal letos v září. Tento rok to však vychází tak, že v soboty, kdy budu moci být v Tišnově, se vždy koná něco, co určí směr mých mini-promluv. 13. září jsme prožili 37. ročník akce Adventporta, 18. října proběhne slavnost Večeře Páně (navíc by, pokud se ke mně dostaly správné informace, měl mít náš sbor své výročí), 1. listopadu začátek tzv. Modlitebního týdne a na konci roku, 20. prosince, to bude opět slavnost Večeře Páně. Teprve v roce 2026 budu mít, dá-li Bůh, možnost kázat své první „klasické" kázání.

Jste synem z farářské rodiny. Byla pro vás víra v Boha samozřejmostí nebo jste cestu k Němu hledal s obtížemi?

Na mém vztahu k Bohu se jistě fakt, že jsem vyrůstal jako syn kazatele, podepsal – vnímal bych to však jako kamínek v mozaice, nikoliv jako hlavní, určující faktor. Samozřejmostí pro mne byla jistě víra v Boží existenci. Pokud jde o víru ve smyslu důvěry vůči Bohu (tedy toho, že mne miluje, že má se mnou plán a že stojí za to brát jeho zjevenou vůli vážně), bylo nutné si ji budovat od základů, skrz a uprostřed různých životních situací, tu příjemných, tu nepříjemných.

Kdy jste se rozhodnul, že budete kazatelem? A co vás k tomu vedlo?

Brzy. Asi bych to nenazval úplně rozhodnutím; byl to spíše vnitřní z vnějšku vložený impulz, jenž se posunul v životní nasměrování, které se začalo probouzet k životu již v předškolním věku. Jako by v člověku bylo zaseto přesvědčení, že je v jeho konkrétním případě nepatřičné dělat cokoliv jiného jako hlavní náplň v životě. Žel se prožitek toho, co biblicky nazýváme „povoláním", těžko přetavuje do slov. Pokud v tom všem bylo vůbec nějaké rozhodnutí, pak v tom tomuto vnitřnímu impulzu nebránit. S postupujícím věkem se krok po kroku odstraňovaly překážky pro přijetí tohoto povolání (třeba ostych mluvit před velkým množstvím lidí) a úměrně rostl i vhled do smyslu a fungování celé role.

Nyní už jste pastorem v Boskovicích, Blansku a na Roubanině. Co vás v tomto povolání nejvíce těší?

Dvojí: Vyučování (pro duchovního je vždy příjemné narazit na někoho, kdo má opravdový zájem, ptá se a kriticky věci promýšlí) a pastorace (když se podaří povzbudit k dobrému způsobu života a řešení životních problémů).

A naopak, co je pro vás v této práci největší výzvou?

Dvojí: Kritiku dát (vnímám-li jako pastor, že někdo ohrožuje duchovní život svůj či svého okolí) a kritiku přijmout (především tu nelaskavou, nepřející a nedomyšlenou). Vše ostatní je jen řemeslo, které se dá časem naučit, pokud o to člověk stojí – zmíněná dvojice je ale celoživotní boj s vlastním egem a boj o správné vnímání reality.

V minulém čísle jsme se o vás dozvěděli, že v blízké budoucnosti plánujete svatbu? Už proběhla? Nebo kdy bude :-)?

Datum jsme si se snoubenkou Janou stanovili na 10. srpna 2025; desítka je pro mne důležitá, protože desátého dne (v jiné měsíce) jsem se narodil, a to v doslovném slova smyslu i tom přeneseném (rozumějte: byl jsem pokřtěn). Každopádně, své ano jsme si řekli v modlitebně Sboru CASD Ostrava-Mariánské Hory, kde jsem před sedmi lety začínal jako kazatel (prožil jsem zde takzvanou dvouroční nástupní praxi).

Zbývající text rozhovoru naleznete na stránkách farnosti: https://www.farnosttisnov.cz/farni-zpravodaj.

Na závěr se ještě bratru Gomolovi omlouváme, v minulém čísle jsme nedopatřením zveřejnili foto, které nepatří jemu ale jinému adventistickému kazateli.

**** Daniel Gomola, Radka Svobodová*

Rádi byste se zapojili a podíleli třeba praktickou činností ve službě farnosti?

S mottem „péče o společný domov" inspirovaným encyklikou Laudato Si a kázáními papeže Františka z domu sv. Marty zveme do úklidového společenství. Můžeme se potkat a společně smýčit, uklízet, utírat, umývat... Co? Naši společnou faru! Prostoru k opečování je tu spousta – klubovna, sál, schody, podlahy, dveře a jednou za rok i okna (s překvapením). Pokud se nezalekneš ani mytí toalet, jsi ten pravý/pravá. Těšíme se na tebe. Ozvi se na tel. Soni **731 543 323** nebo na **malonovasona@gmail.com**.

Dobrodružství s Duchem svatým pokračuje

V minulém čísle jsme psali o tom, že u nás v Tišnově proběhl seminář Život v Duchu. Kam nás Duch svatý povede dál?

Seminář přímluvné modlitby

V listopadu (28.–29. 11.) pro nás komunita Emmanuel připravuje seminář přímluvné modlitby. Všichni jsme už zažili, že nás někdo z okolí poprosil o modlitbu. Někteří z nás se setkali i s tím, že se za svého bližního modlí přímo v jeho přítomnosti. Pokud v takovýchto případech zažíváte pocit nejistoty, jak se vlastně máte modlit a jestli to děláte dobře, pak je seminář určen právě pro vás.

Cílem semináře je rozlišit, jestli nás Pán Bůh do přímluvné modlitby volá a provést nás tím, jak přímluvnou modlitbu s Boží pomocí dělat. Seminář bude probíhat v pátek 28. 11. večer (od 18 do 21) a v sobotu 29. 11. během dne (od 9 do 20). Součástí semináře budou: mše svatá, chvály, přednášky manželů Jiřího a Dariny Brothánkových z komunity Emmanuel, skupinky, diskuse a také modlitba za vylití Ducha svatého.

Seminář je určen pro zájemce, kteří absolvovali Život v duchu nebo nějakou podobnou obnovu s Duchem svatým. Kdybyste měli zájem dozvědět se více, ozvěte se mi prosím (606 067 643).

Večeřadlo

Plodem působení Ducha svatého u nás je také tišnovské Večeřadlo. Je to otevřená modlitební skupina, kde s Duchem svatým rozjímáme nad textem evangelia pro nejbližší neděli. Scházíme se každý druhý pátek v 16:30 na faře. Setkání moderuje Aneta Klicnarová (aneta.klicnarova@gmail.com), která ráda poskytne více informací.

*** *Radka Svobodová*

Konference Charis

Načerpat z plnosti darů Ducha svatého máme každoročně příležitost na charismatické konferenci Charis. Jak tato konference probíhala letos?

Konference se konala 9.–13. července na brněnském výstavišti. Jejím tématem byla naděje, jak také zaznívalo v mottu konference: „*... aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého*“.

Přinášení darů *Foto: z webových stránek konference*

Letos se sešli velmi zajímaví a různorodí přednášející. Od řeholníků, mezi něž patřili Jozef Mihok (provinciál redemptoristů) a Dominika P. Konečná (školská sestra sv. Františka), přes farní kněze (například Josef Prokeš) a zástupce církevních hnutí (Otto Neubauer z komunity Emmanuel), až po členy nekatolických církví (např. David Novák z Církve bratrské). Účastníků konference bylo více než 7 000 a z Tišnova a okolí se jako obvykle také zúčastnili mnozí farníci.

Pokud si chcete poslechnout přednášky z konference, jsou dostupné na jejím web (https://konferencecharis.cz) pod záložkou „Nahrávky přednášek“.

U příležitosti konference také vyšly knihy s charismatickou tématikou, které stojí za to si přečíst, například „*Svatí charismatici*“ od Patricka Reise nebo „*Charismata prakticky*“ od Mary Healy. Vtipnou a zajímavou knihu napsal i David Novák a nazval ji provokativně „*Jak zničit církev*“. Cílem knihy samozřejmě není církev ničit, ale uvědomit si, čím často nevědomky a zbytečně církev poškozujeme.

*** *Radka Svobodová*

Konference Že(h)nám

Sobota 31. května, 6 hodin ráno. S velkou lítostí opouštím vyhřátou postel. Proč se tak často nechávám přesvědčit na kdejakou křesťanskou akci? Vždyt' otázka žen v církvi mě ani nezajímá… Sobota 31. května, 6 hodin večer. Sedím v tišnovském kostele a děkuji, že jsem na Ženské konferenci byla. Co se stalo mezi tím?

Že(h)nám je první konferencí českých katolických žen. Jejími hlavními organizátorkami jsou Veronika Mičulková z naší farnosti a Magda Volková, koordinátorka programu „Stávat se Tvůrci Pokoje". Konference začala chválami, které hudebně doprovázela Vendy Nečesalová. První přednášky se ujala Andrea Mikolášiková, zakladatelka slovenské Ženské katolické konference. Andrea popsala část svého životního příběhu a také ukázala, že ženy mohou být různými typy osobností (tzv. archetypy). Pro některé je naplněním jejich životního poslání role matky a pečovatelky (např. sv. Zdislava), pro jiné je úkolem řešit problémy ve společnosti nebo vědě (např. sv. Edita Steinová). Církev si nejvíce cení žen mateřského typu, ale postupně otevírá možnosti i pro další typy žen.

Ve druhé přednášce se pak řeholnice a pedagožka Veronika Řeháková zabývala tématem spirituality žen. Bylo zajímavé porozumět tomu, že muži i ženy mají jiný způsob prožívání svého vztahu s Pánem Bohem. Veronika nám ukázala, jak odlišné postoje a touhy vyjadřuje ve své modlitbě Ignác z Loyoly a Gertruda z Helfty. A zatímco muži si jako víkendovou duchovní obnovu volí např. výstup na horu, ženy preferují např. zůstat na faře, sdílet se a něco tvořit. Proto ženám tolik vyhovují Modlitby matek, zatímco muži se cítí výborně v Chlapech na kolenou :-)

Foto z konference
Foto: Helena Farkašová Člověk a víra

Po přednáškách probíhaly diskuse v synodních skupinkách na téma „role ženy v církvi". Velmi mě překvapilo, jak odlišná je situace žen v jednotlivých farnostech. V některých ženy nemají možnost ani číst přímluvy a zbývá jim jen služba v úklidu a u pohoštění. Jinde (např. litoměřická diecéze) ženy pravidelně zajišťují kompletní bohoslužby slova, učí děti, připravují dospělé ke křtu apod. Také mi došlo, že situace, kdy máme v naší farnosti výborné faráře, není „normální", jak jsem si dosud myslela, ale je to Boží dar.

Na skupinky navazovala panelová diskuse, při níž moderátorky skupinek shrnuly výsledky a diskutovaly jsme o nich. Poslední akcí byly workshopy na různá témata. Na závěr konference promluvil otec biskup Pavel Konzbul a vylosoval také výherkyně cen z tomboly.

Záznamy přednášek je možno si poslechnout zde: https://www.zenska-konference.cz/zaznamy-prednasek

Z Tišnova se konference účastnilo asi 10 žen a tato konference bude organizována i v roce 2026.

Radka Svobodová

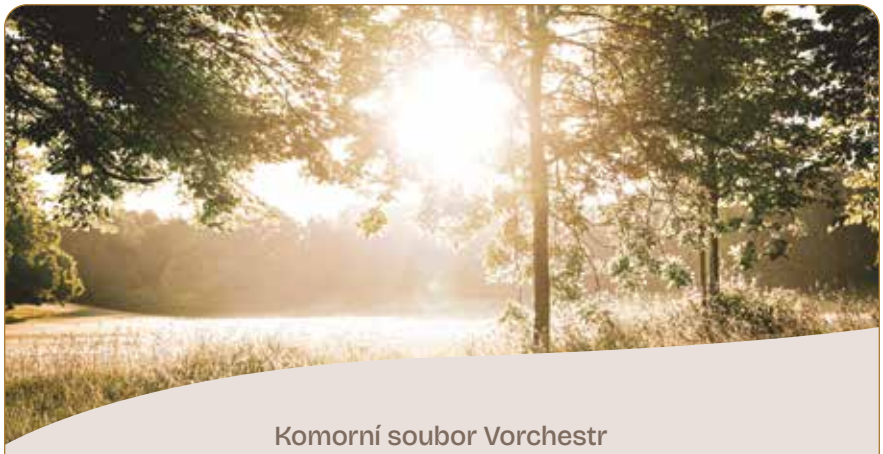

Komorní soubor Vorchestr
a Tišnovský farní sbor srdečně zvou na

Benefiční koncert duchovní hudby

4. října 2025 v 17 hod.
Kostel sv. Václava v Tišnově

Zazní duchovní i světské skladby od renesance po současnost.

Výtěžek bude věnován Oblastní charitě Tišnov na podporu Domácího hospice Porta Vitae.

Vstupné dobrovolné

Hnízdo · město TIŠNOV · PORTA VITAE DOMÁCÍ HOSPIC · Oblastní charita Tišnov · Farnost Tišnov a Předklášteří

ROZHLED

Milým dětem o Božích přikázáních

Zdroj: freepik.com

V povídání o Božích přikázáních budeme pokračovat. Nejprve si však řekneme, kdo byl Mojžíš, kterému Bůh přikázání svěřil. Byl to především starozákonní prorok, také pastevec ovcí a člověk obdařený mocnou Boží milostí.

Narodil se židovským rodičům v egyptské zemi. V té době židé žili v područí egyptských vládců, kteří je utiskovali. Vládnoucí faraon nechtěl, aby se židé tolik rozmnožovali, a proto vydal nařízení porodním bábám nepřivádět na svět židovské chlapce. Přece se však malý Mojžíš narodil a maminka ho tři měsíce schovávala před světem. Maminka se o něho bála a chtěla ho zachránit. A to tak, že jej uložila do proutěného košíku a dala do rákosí v řece Nilu. Plačícího chlapečka uviděla faraonova dcera a rozhodla se, že si ho nechá. Hledala kojnou a tu našla, na doporučení Mojžíšovy sestry, právě v mamince malého Mojžíše. Takže pak mohla nějaký čas maminka kojit i vychovávat svého vlastního syna.

Mojžíš dospěl a viděl, jak jsou Izraelité utiskováni a ničeni robotou. Nelíbilo se mu to, zastával se jich a pomáhal jim. Usadil se v Midjanské zemi. Jeho ženou byla Sipora a měl syna Geršoma. Jednou pásl ovce a uviděl hořící keř, který hořel a neshořel. Šel blíž a slyší: „Mojžíši, Mojžíši." Mojžíš řekl: „Tady jsem." Bůh řekl Mojžíši: „Viděl jsem utiskování svého lidu a slyšel jeho nářek. Sestoupil jsem, abych je vyvedl z Egypta a dovedl je do země, kde jim bude dobře. Pošlu tě k faraonovi, abys vyvedl můj lid z Egypta." Mojžíš se nejdříve zdráhal, ale viděl na vlastní oči Boží zázraky, které ho přesvědčily jít za faraonem. Šel za ním společně se svým bratrem Áronem. Odešli s nepořízenou. Faraon židy propustit nechtěl, protože byli statní a potřeboval je na práci při svých stavbách. Potom následovalo známých deset egyptských ran. Například rozmnožené žáby, komáři, mouchy, vředy a další. Po desáté ráně, kdy zemřeli všichni prvorození od lidí i zvířat, faraon konečně Izraelity propustil. Od té doby se Bůh o ně staral. Učinil mnoho zázraků. Z nebe padala mana, kterou mohli jíst. Snesly se křepelky, aby měli maso. Mojžíš udeřil do hory a vytryskla voda, která jim scházela a potřebovali ji.

Na hoře Sinaj Bůh předal Mojžíšovi na kamenných deskách Desatero Božích přikázání. Jsou to věčné Boží příkazy pro všechny lidi všech věků. Tři přikázání týkající se přímo Boha jsme již minule zmiňovali. Pokračujeme dalšími.

4. Cti otce svého i matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi.

Bůh nám zde přikazuje, abychom ctili své rodiče. Rodina má v Božím plánu velký význam. Rodina je vlastně malá církev. Povinnostmi k rodičům jsou úcta, vděčnost, poslušnost a pomoc. Když děti vyrostou, mají ctít a respektovat své rodiče. Pomáhat jim v době stáří, nemoci, samoty i v jiné nouzi. Bůh slibuje, když toto budou dělat, budou dlouho žít a dobře se jim povede na zemi. Rodiče mají též povinnosti k dětem. Ve svých dětech mají vidět Boží děti a ctít v nich lidskou osobu. Mají je vést k poznání a zachovávání Božího zákona, a hlavně mají být pro děti dobrým příkladem ve všem, co dělají nebo říkají. V rodině má být vzájemná pospolitost, láska, naslouchání a něha. Rodiče učí děti správně rozlišovat, co je dobré a zlé a před tím zlým se je snaží chránit.

5. Nezabiješ

Dostali jsme život od Boha, našeho Stvořitele, a proto je náš život posvátný. Máme si vážit života a chránit jej. A to od samého počátku až do posledního vydechnutí. Ježíš k tomuto přikázání přidává zákaz hněvu, záště a pomsty. Máme též povinnost při napadení někým zlým se oprávněně bránit. Ať už se to týká nás, dětí nebo rodiny. Hříchem je také úmyslný potrat a ukončení života postižených nebo nemocných. Ubližujeme sobě také když neúměrně jíme, užíváme škodlivé látky, například drogy, alkohol, cigarety či riskujeme rychlou jízdou v autech. Hříchem jsou i zločiny jako únosy, braní rukojmích, terorismus, mučení, mrzačení a zastrašování. Nemáme bližní zraňovat ani slovem, které může ublížit. Musíme si uvědomit, že nám byl život dán Bohem a máme za svůj život odpovědnost. A také to, že jsme správci, ne vlastníci života. Žijme tedy své životy odpovědně.

Bůh je náš dobrý Otec a skrze Desatero nám ukazuje, jak správně žít, abychom na cestě životem neztratili správný směr. Přeji Vám všem úspěšný nový školní rok. A také hodně zdraví, Boží ochranu a požehnání.

**** Helena Valoušková*

Campfest

Několik tišnovských mládežníků se zúčastnilo Campfestu na Slovensku, pod vedením Vendy Nečesalové. Bylo to fajn. Každý večer byl program ve hlavním hangáru, kde byla spousta koncertů chval, duchovních přednášek, a hlavně hymna Campfestu 2025. Mimo to byl od rána do oběda a potom od oběda do odpoledne kreativní stan pro děti. Každé odpoledne jsme se chodili koupat do řeky, a potom na mši svatou.

Foto: Vendy Nečesalová. Popisek: Dorota Lavičková

Jubileum mládeže v Římě 2025

Na Jubileum mládeže, které se konalo 28. 7. – 3. 8. v Římě, jsme vyrazili i my z naší farnosti, někteří letadlem, jiní stopem. Byla to velkolepá akce. Nebot' z České republiky ten týden dorazilo 1250 mladých. Závěrečné vigilie a mše v areálu Tor Vergata se zúčastnilo přes milion mladých ze 146 zemí světa. Papež ji oslavil s 450 biskupy a 7 000 kněžími.

Jaké dva nejvíc top zážitky jsi zažil a proč byly tak speciální?

Zuzka: První asi to, že se mi podařilo vidět papeže na vlastní oči, v Portugalsku se mi to totiž nepovedlo, už to tedy nebyl František, ale to byla Boží vůle. No a druhý těžko říct, stalo se toho hodně, ale pro mě osobně asi návštěva Vatikánského muzea, to teda nebylo součástí oficiálního programu, ale bylo to speciální odpoledne, kdy jsme nikam nepospíchali a mohli si užít umění.

Kuba: 1. Na Svatopetrském náměstí jsme potkali trojici s neznámou vlajkou. Vyrazili jsme se jich proto zeptat, odkud jsou. Prozradili, že z Východního Timoru a dali se s námi více do řeči. Dali jsme každému z nich malou českou vlaječku, oni na oplátku dali Ivči náhrdelník, který se u nich podle všeho dává dobrým přátelům. Dokonce (pokud jsme to dobře pochopili) prý takovýto náhrdelník dává muž ženě, kterou si chce vzít. Na svatbu s mladíkem z Východního Timoru to sice nevypadá, ale i tak to bylo velmi zajímavé setkání.

2. Před vstupem do lateránské baziliky probíhala policejní kontrola, u které bylo třeba projít skenerem. Jelikož Anet jakožto správná žena u sebe nosí nůž (malý zavírací nožík), tak jsem se nabídl, že jej těsně před policejními skenery schovám a že jej opět vyzvednu, až budeme odcházet. Našel jsem geniální místo hned pod rohem mobilní policejní budky. Jak se později ukázalo, nevybral jsem si pro úschovu nože tak dobré místo, jak jsem si původně myslel. Místní policista mě při odchodu při šmátrání pod rohem jeho budky „vyhmátl„ a měl jisté dotěrné otázky. Jejich obsahu jsem navíc nerozuměl. Ptal se v italštině a já mu odpovídal v angličtině, čemuž naopak nerozuměl on. To bylo nakonec dobře, jelikož jsem nejprve blekotal cosi ve smyslu: „že jsem nožík pod jeho boudičkou čistě náhodou našel.“ Když se mě pak pomocí překladače zeptal, zda jsem pod tu budku nožík ukryl, tak jsem raději sklopil hlavu a přiznal se. Naštěstí se u něj projevila pravá italská benevolence a shovívavost. Nejen že mě nezatkl, ale dokonce ani nožík nezkonfiskoval.

Filip: Jedním z nejlepších zážitků byla výměna českých vlajek a kartiček s obrázky památek za náramky a suvenýry z jiných zemí. Byla to skvělá příležitost poznat lidi z celého světa a navázat s nimi rozhovor. Dále pak společná mše s papežem Lvem a adorace s více než milionem lidí a spaní pod širákem na Tor Vergata. Také spontánní popovídání si s biskupem Pavlem Posádem stálo za to.

Tom: 1. Možnost pokecat si s Otcem Pepou, který je známý z instagramu (IG: paterpepa). Velice inspirující mladý kněz, se kterým jsem mohl strávit pár chvil a dozvědět se něco nového.

2. Audience s papežem – vidět papeže byla jedna z hezkých věcí na celém setkání, viděl jsem ho asi z 10 metrů a byl to zážitek, který prostě člověk musí zažít.

3. Možnost vidět na vlastní oči, jak to vypadá v Sixtinské kapli, bylo to snad 10 minut co jsem koukal se zalomeným krkem na strop a nemohl se vynadívat, byl to velice intenzivní zážitek, který jsem si moc užil.

Ivča: Mohu to napsat tak nějak zkráceně. Nejvíc TOP to bylo, když jsem se buďto modlila nebo když jsem tančila. Rozvedu na více okamžiků. Byla to pouť, k pouti modlitba patří. Tam to bylo ale o něco intenzivnější. Ať už zpěv s kytarou, rozhovor či společný oběd, všechno to mělo jakýsi přesah. A tanec? Po cestě na ubytko, na ubytku, v kostele českého centra, před bazilikou Panny Marie Sněžné v kruhu s ostatními, na Tor Vergata, v moři, na pláži,... Inspirace sv. Augustinem – Kdo tančí, dvakrát se modlí :D

Honza: Prošel jsem si největší kostel na světě – baziliku svatého Petra. Prohlížel jsem bohatou výzdobu interiéru, ale impozantnost této stavby jsem nejvíce pocítil poté, co jsem vystoupal do kopule a pohlédl dolů na davy návštěvníků, kteří byli malí jako mravenci. Z vrcholu kopule jsem pak měl Vatikán jako na dlani a skvělý výhled na Řím. Další věc, která mě velmi nadchla, byla návštěva řetězce restaurací na hlavním nádraží Termini, která pro mne představovala dosud největší koncentraci chutí Itálie, kterou jsem zažil. Pár ulic dál následovala návštěva pravé italské zmrzliny, která se táhla jako hustá malta, a proto ji nabírali plochou špachtlí. Navrch přidali ještě čepici z husté šlehačky, která rovněž držela tvar až do konce – super!

Pavel: Jednoznačně když 2 metry ode mě projížděl nový papež Lev XIV. Říkám o sobě, že jsem lovec biskupů. Nyní už mohu prohlásit, že také lovec papežů, jelikož jsem měl to štěstí a se třemi posledními papeži jsem se viděl tváří v tvář vždy na 2–3 metry. S Benediktem XVI. v Brně, s Františkem

Někteří měli to štěstí vidět papeže takhle zblízka
Foto: Pavel Fic

v Panamě a v Lisabonu a nyní při Jubileu se Lvem XIV. Jediný, kdo mi unikl, je sv. Jan Pavel II., u kterého mě to mrzí dvojnásob, jelikož je to můj biřmovací patron.

Druhý „zážitek„ byl, když jsem se náhodných lidí v Praze na letišti zeptal, jestli si můžu přisednout, a oni to byli spolufarníci cestující do Říma. I přesto, že jsem chtěl Jubileum v Římě prožívat sám, jsem byl nakonec za toto náhodné střetnutí rád a došlo to až k tomu, že jsem téměř celé setkání mládeže trávil s někým z tišnovské skupiny.

Anet: Zážitků je tolik, že je dost těžké vybrat jen dva. Jak již zmiňovala Ivča, skvělý čas jsme zažili v bazilice sv. Dona Boska, celý kostel byl jen pro nás. A jelikož to bylo správné salesiánské centrum, vedle kostela se nacházelo hřiště. A v té čtvrti bylo po Donu Boskovi pojmenováno snad úplně všechno :-), obchod, knihovna, hotel, pohřebnictví,..

Druhý pěkný moment přišel, když jsme se si nestihli předem objednat jídlo a už jsme někteří mysleli, že se vůbec nenajíme. Ale ostatní Češi se s námi rozdělili, každý nám nechal kousek své pizzy, takže jsme hlad zahnali, a dokonce ochutnali různé druhy! A nakonec přišli jiní Češi, že nám prý otec M. posílá tyhle celé dvě pizzy, které zbyly. Ať se za něj třeba pomodlíme. A tak jsme se dosyta najedli. a nakonec nám ještě zbylo, že jsme se mohli rozdělit zase dál :D.

Jaký nejsilnější duchovní zážitek jsi na Jubileu zažil?

Zuzka: Víc než duchovní zážitek si asi odnáším umělecký dojem, který byl cítit v každém kostele do kterého jsme vešli. Před pár lety v Portugalsku mi hodně přinesl program v českém centru, ten jsem letos nestíhala, takže to bylo spíš o vnitřním prožívání a pocitech.

Kuba: Nevím, jestli mám nějaký vyloženě „top duchovní zážitek“. Celý týden v Římě byl super. V kostele, vlaku, metru, autobuse i na ulici jsme zpívali křesťanské písničky. Také jsme zažili řadu plánovaných i spontánních modliteb. Při čekání na průchod „svatými bránami“ jsme měli možnost i určitého hlubšího zamyšlení. Pokud bych měl přece jen najít opravdu ten nejsilnější duchovní, tak to asi byla večerní adorace se Lvem XIV. a milionem dalších mladých lidí na Tor Vergata.

Čas ve frontě ke Svaté bráně jsme trávili hrou na kytaru, flétnu a zpěvem mezinárodnách písniček
Foto: Tomáš Halouzka

Filip: Společná mše s papežem Lvem a tichá adorace s více než milionem lidí.

Tom: Top duchovní zážitek? Žádný takový top nemám, po 2 a více hodinách ve frontách na brány se pak člověk těžko duchovně ztišil, aby třeba mohl rozjímat. Ale za dosti slušnou duchovní nálož bych počítal ty české mše svaté v českém centru s kapelou NoProblema. Jak je známo, hudba působí na emoce a tady to zapůsobilo přesně jak mělo.

Ivča: Těžko se vybírá… Byla to duchovní nálož! Skoro každé ráno jsme jeli asi dvě hodiny do českého centra, cestou jsme zpívali. Na místě jsme mohli prožít krásné katecheze, mše svaté s našimi kněžími, společné setkání známých lidí. Projít svatou bránou po dvouhodinovém čekání ve frontě vždy stálo za to. Jako jeden z dechberoucích okamžiků beru strávený čas v bazilice sv. Dona Boska, kde jsme měli možnost být o samotě… Tak jsme využili akustiku a zazpívali jsme si pár trojhlasných písniček. To byla nádhera :)

Honza: Když měla být audience u svatého otce ve Vatikánu, raději jsem se dospal, než abych se snažil zajistit si dobré místo na Svatopetrském náměstí. Někteří odhadovali, že tam bude narváno, tak jsem byl smířen s tím, že se nedostanu ani na dohled. Nicméně po příjezdu krátce před začátkem jsem přišel k zadní uličce a papež, který přijížděl, projel i touto cestou a zamával nám z bezprostřední blízkosti.

Pavel: Nejsilnější je asi silné slovo, ale silný zážitek pro mě byl, když jsem prošel všemi 4 svatými branami a v každé z bazilik, kde se brány nachází, jsem měl možnost se pomodlit. V bazilice sv. Petra, bazilice sv. Pavla za hradbami a v Lateránské bazilice jsem dokonce zažil také mši svatou, což bylo krásné. V bazilice Panny Marie Sněžně to chvíli vypadalo, že bych mohl být při mši svaté také, nakonec mě však „vyhnali“ s tím, že je to mše pouze pro Argentince.

Silný zážitek byla také vigilie s papežem Lvem XIV. na Tor Vergata. Přece jen, modlit se s milionem mladých na jednom místě se člověku nepodaří každý den.

Anet: Troufám si říct, že duchovna jsem zde pociťovala více než na SDM v Lisabonu, ale určitě to záleží i na tom, s jakým postojem člověk na akci jede. Toto byla pouť, takže jsem jela i s nějakými úmysly a všechno tím pádem získalo další smysl. Silnějších duchovních zážitků bylo více. Jedním z nich byl první dopolední program a mše svatá v českém centru. Člověk sedí na zemi v plném kostele s dalšími mladými Čechy, ještě zpracovává dojmy z cestování a z toho, že je v tom kýženém jubilejním Římě, vzhlíží ke krásným vitrážím a tu atmosféru umocňují písně. Zrovna hráli ty moje fakt oblíbený! Bylo to krásné. Na témže místě jsme měli jindy možnost náročný den ukončit chválami u vystavené Eucharistie. Na poslední píseň všichni povstali a s celým kostelem jsme tančili a chválili Pána. „CHVÁĽ HO“ je totiž mezi mládeží od loňska hitovkou.

**** Pisatelům za sdílení prožitků děkuje Aneta Straková*

pokračování v příštím čísle…

Po Novohradských horách s batohem

Sbalit vše, co potřebuji na pět dní do jednoho batohu a beze stanu se vydat do přírody s nadějí, že najdeme místo na přespání? Vydat se do lidmi velice málo poznamenané krajiny, přestože předpovědi počasí jsou plné dešťů a bouřek? Proč ne? Protože přesně to jsme udělali a musím říct, že to rozhodně stálo za to!

Seznam účastníků: Otec Josef, Filip, Seba, Kryštof, Hedvika, Terka, Klárka, Esťa a Sára

Cílem tohoto puťáku bylo projít Novohradské hory, které byly vybrány pro svojí krásnou a jedinečnou přírodu, málo turistů a nádherné poutní místo Dobrá Voda, které bylo cílem a výchozím bodem zároveň.

Vyrazili jsme v neděli 25. 7. a vlakem jsme dojeli do Nových Hradů, podle kterých je celé pohoří pojmenováno. Nesmíte si ale představovat, že to byla cesta, jako když v Tišnově nastoupíte na vlak a v pohodě dojedete až na Hlavní nádraží v Brně. Už i tahle minimálně šestihodinová cesta byla dobrodružstvím. Dlouhé chvíle střídaly rychlé přestupy a všemožné výluky na cestě taky moc nepomáhaly. Z Nových Hradů jsme vyrazili na první úsek. Byl to první den a bylo už asi pět hodin, takže jsme šli pouze 7 kilometrů. Nutno ovšem dodat, že jít s tak těžkými batohy, byl zprvu trochu šok a byli jsme stejně a možná i více vysílení než další dny, když jsme šli mnohem delší úseky. Se západem slunce jsme nicméně dorazili na místo. Dobrá Voda je krásný barokní klášter, stojící na léčivém prameni. Sestřičky nás velice mile uvítaly a dovolily nám přespat v ambitech, takže jsme si po modlitbě šli lehnout a načerpat síly na další den.

Cílem dalšího dne bylo dorazit do kostela ve vesničce Pohoří na Šumavě. Plány ale zkomplikoval déšť, který se nám předchozího dne, navzdory všem předpovědím, vyhnul. Do Pohoří na Šumavě zbývalo asi ještě 5 km, ale my už to vzdali. A tak jsme kolem šesté hodiny, rozbili tábor kousek za Leopoldovem. Nemůžete se nám divit, tou dobou jsme měli za sebou necelých 18 km a 468 m stoupání. Mimo jiné nelehký výstup na rozhlednu na Kuní hoře. Odměnou nám však byly krásné výhledy. Ještě těžší byl však výstup na vrchol tohoto kopce. Tento den považuji za nejnáročnější, protože po tomto výkonu jsme se ani pořádně nevyspali, jelikož jako střecha nám musela postačit provizorně natažená plachta, pod kterou nás bylo natěsnaných 9 lidí. A mokré jehličí smíchané s blátem na všech věcech, taky není nic příjemného. Ale ani v těžkých chvílích sranda nechyběla. Teda pokud by vám pokusy o dělání popcornu v ešusu na tuku z paštiky, připadaly vtipné. I když na ten smrad spáleného tuku z paštiky nikdy nezapomenu. Z Hedvičina ešusu jsem pro jistotu po zbytek puťáku nejedla.

Vyhlídka na Vysoké *Foto: Josef Rybecký*

Úterý se mi naopak líbilo nejvíce. Ušli jsme 17 km a ani mi to nepřišlo. Kolem jedenácté hodiny jsme dorazili do kostela, kam jsme chtěli dojít už v pondělí. Zde jsme si po mši udělali oběd a pokračovali v cestě. Dokonce jsme viděli i kytky masožravky! Celý den se střídaly různé přeháňky. Tedy kromě večera, na který taky nejraději vzpomínám. Krásná lesní cesta nás měla zavést k jednomu přístřešku. Ten jsme nicméně nenašli, a tak jsme se zabydleli v kuchyni právě nepoužívaného tábořiště. Teda my holky a otec. Klukům se to nějak nepozdávalo, a tak spali pod plachtou kousek stranou v lese. Přesto to však nebyl jednoduchý den a o tom svědčí i to, že nás dokázala rozesmát i hromada drobků, co nám kluci nechali na stole, na kterém jsme pak já a Klárka měly spát. A to i přesto, že jsme ty drobky musely uklízet.

Ve středu se nám však, přes všechna očekávání, podařilo dostat do Dobré Vody. Celé dopoledne jsme se těšili, jak se vykoupeme v rybníku Zlatá Ktiš, když jsme tam ale dorazili, zjistili jsme, že je vypuštěný. Takže jsme přišli špinaví, unavení, s puchýři na nohou, ale živí! S radostí jsme špinavou žlutou vodu z pramene tekoucího z rašeliniště vyměnili za dobrou vodu z tamějšího pramene. Užili jsme si poslední večeři z instantních polívek, přelepili puchýře a šli spát. Toho dne jsme ušli 23,5 km a vystoupali 462 m.

Ve čtvrtek jsme se rozloučili se sestřičkami a vyrazili na poslední úsek na poslední úsek cesty, a to asi 3 km do Horní Stropnice, odkud jsme pak dojeli autobusem na prohlídku hradu v Nových Hradech. A pak už jen předlouhá cesta domů. Ani po cestě zpět nechyběla sranda. Například, když Terku a Esťu strašně svědily štípance a ony si je škrabaly tak zuřivě, až po nich ostatní cestující začali házet kradmé pohledy a Hedvika oznámila svému bratrovi (Kryštofovi), že není jediný, komu tady hrabe. Holky, aby přišly na jiné myšlenky, začaly skládat origami z plátěné utěrky od chleba. Načež jsme s Klárkou dospěly k názoru, že uděláme mimořádnou nabídku! Vzhledem k jejich psychickému stavu nabízíme dvě 12leté holky za cenu jedné!

Já jsem si výlet moc užila i přes všechny obtíže a bolavá ramena. Po celou dobu panovala velice příjemná atmosféra a jménem všech účastníků moc děkuji otci, že nás na tento výlet vzal a celých 70 km přežil s námi, s našimi hrami, kravinami a skuhráním. Moc děkuji a ráda si to někdy zopakuji ;)

*** *Sára Dvořáková*

Farní tábor 2025 Western – fotoreportáž

V úterý 5. 8. přijely děti do Velkého Újezda neboli USA, země nových příležitostí, jako imigranti a snažily se někde uchytit. Světem právě hýbala technická novinka – parostrojní železnice. Vzhledem k rozvoji ekonomiky po ní zatoužila i zdejší města, a tak děti začaly zakládat železniční společnosti. Během stavby se seznamovaly s poměry v USA. S rozdíly mezi Severem a Jihem a s původními obyvateli indiány, kteří ovšem nebyli spokojeni s jejich záměrem.

Na večerní „modlitbohře" děti procházely několik stanovišť. Tady zapálily svíčku u vlastnosti, na které by chtěly u sebe zapracovat *Foto: Václav Kytner*

Porada o tom, zda vykopat válečnou sekeru nebo jak situaci vyřešit *Foto: Václav Kytner*

O zábavní večer, kde si děti vydělávaly peníze a poté si nakupovaly dobroty, se postarali indiáni, kovbojové a mnozí další *Foto: Václav Kytner*

Děti potřebovaly maso a kožešinu, proto se snažily získat stádo býků *Foto: Václav Kytner*

Vyhlášení umístění ve hrách na každodenním nástupu *Foto: Václav Kytner*

Přehled akcí

- **Akce na DCŽM Mamre** – např. **Podzimní prázdniny** – věk 12+
- **Animátorský kurz** – osobnostně–formační kurz pro mládež – od prváku SŠ a starší https://mladez.biskupstvi.cz/dcm/animatori/
- **Adopce nablízko – salesiánské misijní dobrovolnictví Cagliero** – po kurzu možnost vyjet do zahraničí na měsíc nebo rok.
- **GODZONE TOUR – Vitaj v slobode – 23. 10. Brno** – je spojením originálního hudebně-taneční-ho programu, jedinečných příběhů lidí, inovativní video produkce a divadelní show.
- **SKH (Středoškolské katolické hnutí) Brno** – různé akce, IG: skh_brno
- **VKH (Vysokoškolské katolické hnutí) Brno** – pro vysokoškoláky či mladé pracující – během roku nabízejí mnoho různých aktivit, např.
- **07. 10. Zahajovací studentská mše**
- **17.–19. 10. Víkendovka pro prváky v Březí**
- **27. 11. Církevní silvestr**
- **28. 11. Adventní duchovní obnova**

Osmisměrka: Najdi 14 tematických pojmů.

V	A	T	I	K	Á	N	N	K	T	M
V	E	K	R	Í	C	F	N	E	L	U
J	A	I	I	L	E	V	Ž	Š	O	J
E	K	D	R	R	C	Č	Í	I	T	I
Ž	I	E	T	S	E	Í	Ř	T	Š	V
Í	V	N	E	V	Á	L	K	N	O	K
Š	Ž	E	P	A	P	K	K	A	P	B
C	N	B	L	T	J	B	Z	R	A	L
D	P	C	G	Ý	E	D	M	F	T	O

Konkláve
Klerika
Apoštol
Lev
František
Papež
Kříž
Ježíš
Vatikán
Svatý
Církev
Klíč
Petr
Benedikt

Není Lev jako Lev! Přiřaď každý z obrázků ke správnému jménu papeže.

Lev I. **Lev III.** **Lev VIII.** **Lev IX.** **Lev X.** **Lev XII.** **Lev XIII.** **Lev XIV.**

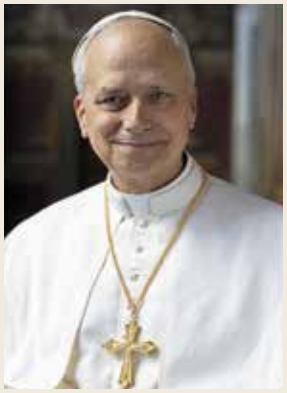

Správná odpověď: 1: Lev III. 2: Lev X. 3: Lev XIII. 4: Lev I. 5: Lev XII. 6: Lev VIII 7: Lev XIV 8: Lev IX.

**** Anna Fof*

DĚTI A MLADÍ

Cesta světla | Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

• **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová, Josef Lavička • **Korektura:** Josef Lavička • **Kontakt:** b.vitam@post.cz
• **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
• **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**